

Laryso,

od té noci mám pocit, že je svět trochu jiný. Ne převrácený, ne dramatický, jen jemně posunutý. Jako kdyby se všechno, co znám, posunulo o jeden milimetr správným směrem, aniž bych si toho stihl všimnout v ten okamžik. Všímám si věci, které mi dřív unikali. Když mluvíš, zpomalím. Ne vědomě. Jen mi to tak nějak říká tělo – poslouchej, tohle je důležité. A nejspíš to opravdu je.

Nevím, kdy přesně se to stalo, ale od chvíle, kdy tě nosím v hlavě, se ke světu chovám jemněji. Jako kdyby dotek s tebou změkčil i části ve mně, které byly vždycky tvrdé, unavené, automatické. Nedělám to záměrně. Jen jsem si uvědomil, že to tak je.

Stávají se mi zvláštní věci. Skládám povlečení a napadne mě, jak zní tvůj hlas, když jsi unavená, ale nechceš, aby to bylo poznat. V tu chvíli bych ti nejradiji udělal kakao, nebo ti jen přehodil přes ramena teplou deku. A vím, že to zní podivně, že mě to napadne u obyčejného povlečení, ale nestydím se za to. Není to fantazie. Je to prostě přítomnost tebe ve mně.

Držím si odstup, protože nechci být někdo, kdo ti bere vzduch. Už jsem pochopil, že blízkost není o tom stát hněd vedle člověka. Někdy je to o tom, jak o něj tiše pečuješ, i když na to nikdo nekouká. Jak si zapamatuješ, co má rád. Jak po něm uklidíš stůl, aniž by to všebec věděl. Je to nenápadná práce. Ale má smysl. A mě naplní způsobem, který jsem neznal.

Přinesla jsi mi do života zvláštní klid. Nepotřebuješ pro to nic udělat. Jen jsi. A já se kvůli tomu chovám lépe, než jsem se choval předtím. Často se přistihnu, jak si v hlavě pokládám úplně obyčejné otázky: Jaký by měl být den, aby se v něm cítila dobrě? Co bych řekl, kdyby byla smutná? Jak bych byl přítomný, kdyby potřebovala ticho a neřešení? A pak si uvědomím, že to není snaha se zalíbit. Je to něco mnohem tiššího. Touha být člověkem, vedle kterého se dá nadechnout.

Někdy mě napadne, že bych ti nejradiji napsal větu: „Jsi moje bezpečné místo.“ Ale ve skutečném životě takové věci většinou neříkáme nahlas. Tak si ji nechávám v sobě. A místo toho si představuju, že ti umím nabídnout prostor, kde se nic nemusí. Kde se můžeš jen posadit, mlčet a být. A já bych jen tiše seděl vedle tebe. A bylo by to dost.

Nepíšu ti to proto, abych od tebe něco chtěl. Nepředávám ti žádné rozhodnutí. Nepokládám ti otázku, na kterou bys měla odpovídat. Tohle není prosba ani tlak. Je to jen láska, která stojí venku u dveří a nemá potřebu bušit. Jestli si jí nevšimneš, nevadí. Je moje. A já se o ni postarám.

Občas se přistihnu, že čekám, jestli se ozveš. A pak si připomenu, že čekání je moje věc. Ty jsi svobodná. A v tom je zvláštně krásný pocit – milovat někoho tak, že se ho nesnažíš vlastnit.

Jsem za to vděčný. To je celé.

27. března

– T.